

ปัจจัยและระดับความวิตกกังวล

ในการพูดภาษาอังกฤษ

ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ

6

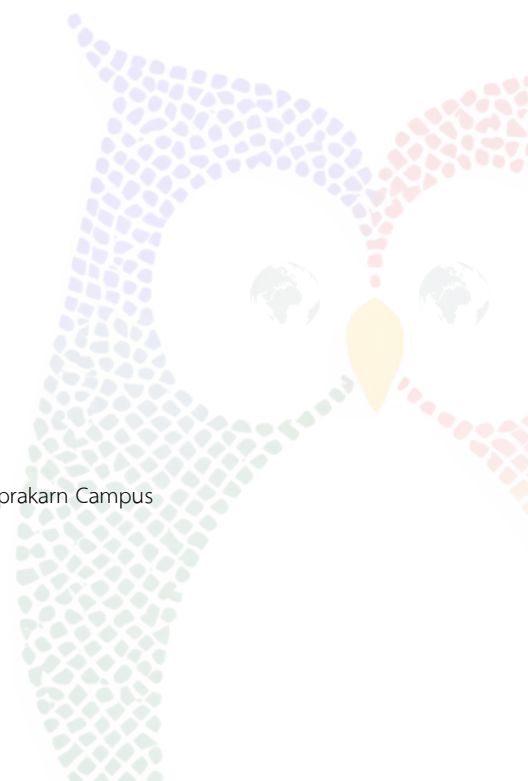
Factors and Extent of English Speaking Anxiety
among Undergraduate Students
Dhonburi Rajabhat University Samutprakan

รับบทความ 27 กรกฎาคม 2567
แก้ไขบทความ 4 พฤศจิกายน 2568
ตอบรับบทความ 4 พฤศจิกายน 2568

พรเทพ เจริญกิจ¹

Pornthep Charoenkit

1 นักวิชาการโสตทัศนศึกษา ศูนย์ภาษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ
59/1 ซอยเทศบาลบางปู 119 ตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ 10540
Audio-Visual Technical Officer, Language Center, Dhonburi Rajabhat University Samutprakan Campus
59/1, Thetsaban Bang Pu Soi 119, Bangpla, Bangplee, Samutprakan, Thailand 10540
E-mail: porntep.c@dru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงปริมาณนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยและระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง 400 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็นในลักษณะหลายขั้นตอน (Multi-stage non-probability sampling) กล่าวคือ ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบกำหนดโควตา (Quota sampling) ตามสัดส่วนคณะ และตามด้วยการเลือกตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience sampling) ผลการวิจัยเผยให้เห็นข้อค้นพบหลักที่น่าสนใจ คือความขัดแย้งระหว่างปัจจัยสนับสนุนที่อยู่ในระดับต่ำ (ด้านผู้เรียน การสอน และครอบครัว) กับระดับความวิตกกังวลที่อยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณยืนยันประเด็นนี้ โดยพบว่าปัจจัยที่ศึกษาสามารถอธิบายความผันแปรของความวิตกกังวลได้เพียงร้อยละ 5.0 ($R^2=.050$) ซึ่งข้อค้นพบนี้ได้ชี้ชัดว่า ความวิตกกังวลของนักศึกษาในกลุ่มนี้ไม่ได้ถูกขับเคลื่อนโดยปัจจัยแวดล้อมภายนอกเป็นหลัก แต่มีรากฐานมาจากปัจจัยทางจิตวิทยาภายในที่ทรงพลัง เช่น ความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบและความไม่มั่นใจในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความวิตกกังวลในภาษาต่างประเทศ ดังนั้น ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายจึงควรมุ่งเน้นการเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางจิตใจของผู้เรียนโดยตรง เช่น การสร้างความเชื่อมั่น การปรับทัศนคติต่อความผิดพลาด และการให้คำปรึกษา ควบคู่ไปกับการปรับปรุงปัจจัยภายนอก เพื่อลดอุปสรรคทางจิตวิทยาและส่งเสริมทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ : ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลในภาษาต่างประเทศ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

Abstract

This quantitative study aimed to investigate the factors associated with English-speaking anxiety and the level of anxiety among undergraduate students at Dhonburi Rajabhat University, Samutprakan. A questionnaire was administered to a sample of 400 students selected through multi-stage non-probability sampling, which utilized quota sampling based on the proportion of students in each faculty and was followed by convenience sampling.

The results revealed a notable key finding: the supporting factors related to the learner ($M=1.60$), instruction ($M=1.95$), and family ($M=1.25$) were all rated as "low" or "lowest" levels, whereas students' overall level of English-speaking anxiety was found to be "high" ($M=3.75$). This conclusion was substantiated by multiple regression analysis, which indicated that the studied factors accounted for only 5.0% of the variance in anxiety ($R^2=0.050$).

This finding indicates that the students' anxiety is not mainly influenced by external environmental factors. Instead, it appears to be rooted in strong internal psychological factors, such as the fear of negative evaluation and lack of confidence in communication, which are consistent with Foreign Language Anxiety theory. Consequently, policy recommendations should focus on directly strengthening students' psychological resilience. This includes building self-confidence, developing a positive attitude towards making mistakes, and providing counseling to address internal fears, thereby enhancing communication skills.

Keywords: English speaking anxiety, foreign language anxiety, English language teaching

บทนำ

ในยุคโลกาภิวัตน์ ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในทุกมิติของการใช้ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การทำงาน หรือการสื่อสารระหว่างประเทศ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักศึกษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากภาษาอังกฤษถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงองค์ความรู้และโอกาสทางอาชีพ อย่างไรก็ตาม นักศึกษาหลายคนยังคงประสบปัญหาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษจะช่วยให้สถาบันการศึกษาเข้าใจถึงปัญหาที่แท้จริง และนำไปสู่การพัฒนากลยุทธ์ที่เหมาะสมในการสนับสนุนนักศึกษา เช่น การปรับปรุงรูปแบบการสอน การใช้เทคนิคที่ช่วยลดความวิตกกังวล หรือการส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสามารถใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการพัฒนาหลักสูตรและนโยบายด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา เพื่อช่วยให้นักศึกษามีทักษะการสื่อสารที่ดีขึ้น และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษา หากนักศึกษามีความกังวลมากเกินไป อาจส่งผลให้พวกเขาหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้ขาดโอกาสในการฝึกฝนและพัฒนา นอกจากนี้ ความวิตกกังวลยังอาจลดทอนความมั่นใจ ส่งผลให้เกิดความเครียด และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นปัญหาที่พบบ่อยในกลุ่มนักศึกษาที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยเฉพาะในบริบทของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่อาจมีโอกาสน้อยในการฝึกฝนและใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดความไม่มั่นใจและความกลัวในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ปรากฏการณ์ความวิตกกังวลนี้สอดคล้องกับแนวคิดความวิตกกังวลในภาษาต่างประเทศ (Foreign language anxiety) ซึ่ง Horwitz et al., (1986) ได้ชี้ให้เห็นว่าเป็นภาวะที่ซับซ้อนซึ่งประกอบด้วยความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ (Fear of negative evaluation) และความวิตกกังวลในการสื่อสาร (Communication apprehension) โดยความวิตกกังวลดังกล่าวอาจเกิดจากปัจจัยหลายด้าน ทั้งปัจจัยภายในตัวผู้เรียนเอง เช่น ความเชื่อในความสามารถของตนเองที่ต่ำ และปัจจัยภายนอก เช่น บรรยากาศการแข่งขันในชั้นเรียน ดังนั้น การทำความเข้าใจปัจจัยแวดล้อมที่อาจมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลจึงเป็นสิ่งสำคัญ งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาปัจจัยสนับสนุน 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน เช่น ทัศนคติ ความมั่นใจ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน เช่น บรรยากาศในชั้นเรียน กิจกรรม และปัจจัยด้านครอบครัว เช่น การสนับสนุนเพื่อทำความเข้าใจว่าปัจจัยเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับระดับความวิตกกังวลของนักศึกษาอย่างไร ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาแนวทางสนับสนุนที่ตรงจุดต่อไป อีกทั้งงานวิจัยนี้ยังมีเป้าหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตลอดจนวิเคราะห์ระดับของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนและสนับสนุนให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจมากขึ้น

นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการมีปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษเนื่องจากปัจจัยหลายประการ เช่น 1. ขาดโอกาสในการฝึกฝน โดยนักศึกษาหลายคนอาจไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เนื่องจากสภาพแวดล้อมรอบตัวไม่ได้เอื้อต่อการฝึกพูด 2. พื้นฐานภาษาอังกฤษไม่แข็งแรงสืบเนื่องมาจากระบบการศึกษาที่ได้รับในระดับก่อนอุดมศึกษาอาจไม่ได้มุ่งเน้นการสื่อสารภาษาอังกฤษมากนัก ทำให้นักศึกษาไม่มีทักษะการพูดที่ดีเพียงพอ 3. ความกลัวและความไม่มั่นใจ นักศึกษาหลายคนอาจกลัวที่จะ

พูดผิด กลัวถูกเพื่อนหรืออาจารย์ตำหนิ ทำให้เกิดความวิตกกังวลและไม่กล้าพูด 4. ขาดสื่อและสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน การเรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบการสอนเชิงทฤษฎีมากกว่าการปฏิบัติจริง นักศึกษาจึงขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ 5. ขาดทัศนคติที่ดีและแรงจูงใจที่เพียงพอ บางคนอาจมองว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก หรือไม่มีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน ทำให้ขาดแรงจูงใจในการพัฒนา และ 6. อิทธิพลของภาษาแม่ การออกเสียงและโครงสร้างของภาษาไทยแตกต่างจากภาษาอังกฤษ ส่งผลให้นักศึกษาพบปัญหาในการออกเสียงและสร้างประโยคที่ถูกต้อง หากสามารถลดข้อจำกัดเหล่านี้ได้ ก็จะช่วยให้นักศึกษามีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และมีพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ
2. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ

สมมติฐานการวิจัย

มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ

การทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณที่ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาศึกษาเพื่อใช้เป็นแนวทางการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ (Foreign language speaking anxiety) ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษถือเป็นรูปแบบหนึ่งของความวิตกกังวลทางภาษาต่างประเทศ (Foreign Language Anxiety: FLA) ซึ่งหมายถึงความกลัว ความเครียด หรือความไม่มั่นใจที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ต้องพูดต่อหน้าผู้อื่น ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมิใช่เป็นเพียงความประหม่าทั่วไป แต่เป็นโครงสร้างทางจิตวิทยาที่ซับซ้อนซึ่งได้รับการนิยามโดย Horwitz et al., (1986) ว่าเป็น กลุ่มของมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง ความเชื่อ ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเรียนภาษาในชั้นเรียน ซึ่งเกิดขึ้นจากลักษณะเฉพาะตัวของกระบวนการเรียนรู้ภาษา แนวคิดนี้ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 ประการ ได้แก่

ความวิตกกังวลในการสื่อสาร (Communication apprehension) คือ ความกลัวหรือความประหม่าที่เกิดขึ้นเมื่อต้องสื่อสารกับผู้อื่น ซึ่งมักเกิดจากความไม่มั่นใจในทักษะทางภาษาของตนเอง หรือกลัวว่าจะสื่อสารผิดพลาดจนผู้ฟังไม่เข้าใจ

ความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ (Fear of Negative Evaluation: FNE) คือความกังวลต่อการตัดสิน การวิพากษ์วิจารณ์ หรือการเยาะเย้ยจากผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์หรือเพื่อนร่วมชั้น FNE ถือเป็น

ปัจจัยหลักที่กระตุ้นให้เกิดความวิตกกังวลในห้องเรียนภาษา

ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการสอบ (Test anxiety) คือความกลัวความล้มเหลวในสถานการณ์ที่มีการประเมินผลอย่างเป็นทางการ ซึ่งเป็นเรื่องปกติในบริบทของห้องเรียน

แนวคิดเหล่านี้สามารถใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในบริบทของผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก สำหรับการวัดระดับความวิตกกังวล Horwitz et al., (1986) ได้พัฒนาแบบวัด Foreign Language Classroom Anxiety Scale (FLCAS) ซึ่งเน้นพฤติกรรม ความรู้สึก และความเชื่อของผู้เรียนในสถานการณ์ห้องเรียน โดยมีการแปลผลผ่านมาตราส่วนลิเคิร์ตแบบ 5 ระดับ ทั้งนี้ ความวิตกกังวลดังกล่าวอาจเกิดจากปัจจัยภายใน เช่น ความเชื่อในความสามารถของตนเองที่ต่ำ หรือความรู้สึกกลัวผู้สอน และปัจจัยภายนอก เช่น บรรยากาศการแข่งขันในชั้นเรียนหรือความไม่คุ้นเคยกับการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

2. แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 ซึ่งผู้สอนจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน โดยเน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน อย่างสมดุล เพื่อส่งเสริมการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดถือเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมที่เอื้อต่อการฝึกพูด เช่น บทสนทนาในสถานการณ์จำลอง การอภิปรายกลุ่ม และการนำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยควรลดแรงกดดันจากการประเมิน เน้นการให้กำลังใจ และสร้างสภาพแวดล้อมที่นักเรียนรู้สึกปลอดภัยในการใช้ภาษา สำหรับทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน ควรจัดให้สัมพันธ์กับการพูด เช่น ฟังบทสนทนาแล้วพูดสรุป อ่านบทความแล้วอภิปราย หรือเขียนความคิดเห็นหลังจากกิจกรรมพูด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ในแต่ละทักษะได้อย่างเป็นระบบ แนวทางการเรียนการสอนแบบบูรณาการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ ลดความวิตกกังวลในการพูด และสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาในระยะยาว

3. การทบทวนปัจจัยที่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลในภาษาต่างประเทศ ในงานวิจัยจำนวนมาก ได้พยายามระบุถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อ FLA ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ ปัจจัยด้านการเรียนการสอนและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยทางสังคมและบริบท และปัจจัยภายในตัวผู้เรียนเอง ซึ่งการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบนี้จะช่วยสร้างกรอบแนวคิดที่แข็งแกร่งเพื่อรองรับการศึกษาในครั้งนี้

ปัจจัยด้านการเรียนการสอนและสิ่งแวดล้อม

บรรยากาศในชั้นเรียนและวิธีการสอนของอาจารย์มีบทบาทสำคัญต่อระดับความวิตกกังวลของนักศึกษา การสร้างห้องเรียนที่ปลอดภัยทางจิตใจ (Psychologically safe classroom) ซึ่งผู้เรียนรู้สึกสบายใจที่จะเสี่ยงและทำผิดพลาด สามารถช่วยลดความวิตกกังวลได้อย่างมีนัยสำคัญ กลยุทธ์ของผู้สอน เช่น การให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงสร้างสรรค์แทนการแก้ไขข้อผิดพลาดทุกครั้ง การลดการแข่งขัน และการส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ล้วนเป็นปัจจัยที่ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เกื้อหนุน ในทางกลับกัน วิธีการสอนที่เน้นการประเมินผลอย่างเข้มงวดหรือการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างเปิดเผยต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้น อาจเป็นการเพิ่มความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ (FNE) ให้สูงขึ้นได้

ปัจจัยทางสังคมและบริบท: บทบาทของครอบครัว

สภาพแวดล้อมนอกห้องเรียน โดยเฉพาะครอบครัว ก็มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลทางวิชาการของนักศึกษาเช่นกัน งานวิจัยชี้ให้เห็นว่าครอบครัวที่มีการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ มีรูปแบบการสื่อสารที่ดี และให้การสนับสนุนทางอารมณ์ สามารถช่วยลดความวิตกกังวลของบุตรหลานได้ นอกจากนี้ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว เช่น ระดับการศึกษาและรายได้ของผู้ปกครอง ยังมีความสัมพันธ์กับความ

วิตกกังวลในการเรียนภาษาและความสำเร็จทางวิชาการของนักศึกษาอีกด้วย การสนับสนุนจากครอบครัวจึงเป็นตัวแปรสำคัญที่ควรนำมาพิจารณาในการศึกษาปรากฏการณ์นี้

ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ตัวแปรทางจิตวิทยาที่ทรงอิทธิพล

แม้ว่าปัจจัยภายนอกจะมีความสำคัญ แต่งานวิจัยทางจิตวิทยาการศึกษาจำนวนมากชี้ตรงกันว่าปัจจัยภายในตัวผู้เรียนมักเป็นตัวพยากรณ์ความวิตกกังวลที่ทรงพลังที่สุด ซึ่งประกอบด้วย

1) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) หมายถึง ความเชื่อของบุคคลในความสามารถของตนเองที่จะทำงานให้สำเร็จลุล่วง งานวิจัยจำนวนมากพบความสัมพันธ์เชิงลบที่แข็งแกร่งและสม่ำเสมอระหว่าง Self-efficacy กับ FLA กล่าวคือ นักศึกษาที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองสูง มีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวลต่ำ

2) ความสมบูรณ์แบบนิยม (Perfectionism) และบุคลิกภาพแบบวิตกกังวล (Trait anxiety) ความสมบูรณ์แบบนิยม โดยเฉพาะในรูปแบบที่ไม่สร้างสรรค์ (Maladaptive perfectionism) ซึ่งมีลักษณะเด่นคือการตั้งมาตรฐานที่สูงเกินจริงและ “ความกังวลต่อความผิดพลาด” (Concern over mistakes) มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างยั่งยืนกับ FLA ผู้เรียนที่มีแนวโน้มนี้มักจะกลัวการทำผิดพลาดอย่างรุนแรง ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นความวิตกกังวลโดยตรง

3) ประสบการณ์การเรียนรู้ในอดีต (Prior learning experiences) โดยพบว่า ประสบการณ์เชิงลบในอดีต เช่น การถูกตำหนิอย่างรุนแรงเมื่อพูดผิด หรือการอยู่ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่กดดัน สามารถสร้างบาดแผลทางจิตใจและฝังรากความวิตกกังวลที่คงทน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเนื่องมาถึงปัจจุบัน แม้ว่าสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในปัจจุบันจะดีขึ้นแล้วก็ตาม

ดังนั้น แม้จะมีงานวิจัยเกี่ยวกับ FLA ในบริบทของนักศึกษาไทยอยู่จำนวนหนึ่ง แต่ยังขาดการศึกษาเชิงปริมาณที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ไม่สมดุลระหว่างระดับของปัจจัยสนับสนุนภายนอกที่ผู้เรียนรับรู้กับระดับความวิตกกังวลที่ซับซ้อนจากภายในอย่างชัดเจน งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลและระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ โดยทำการวัดระดับการสนับสนุนที่รับรู้จาก 3 ด้าน (ได้แก่ ผู้เรียน การเรียนการสอน และครอบครัว) และระดับความวิตกกังวลไปพร้อมกัน เพื่อสำรวจความสัมพันธ์และอธิบายพลวัตของปรากฏการณ์นี้ในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

สรุป ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเป็นอุปสรรคสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน ปัจจัยที่เกี่ยวข้องมีทั้งทางจิตวิทยาและสิ่งแวดล้อม โดยมีทฤษฎี FLA ช่วยอธิบายสาเหตุและผลกระทบของความวิตกกังวล เพื่อช่วยลดปัญหานี้ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้สร้างความมั่นใจ ฝึกฝนทักษะการพูด และพัฒนาแนวคิดเชิงบวกเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ด้วยวิธีวิจัยเชิงสำรวจ โดยกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา และเพื่อนำไปพัฒนาจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอเกี่ยวกับวิธีการศึกษา โดยกำหนดหัวข้อวิธีการศึกษาที่ประกอบด้วย 1) ประชากรและ

การสุ่มตัวอย่าง 2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือ 3) การเก็บรวบรวมข้อมูล และ 4) การวิเคราะห์ข้อมูล โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ ปีการศึกษา 2567 ซึ่ง ณ วันที่เก็บข้อมูล มีจำนวนทั้งสิ้น 1,336 คน ประกอบด้วยนักศึกษาจาก 4 คณะ ได้แก่ คณะวิทยาการจัดการ จำนวน 620 คน คณะครุศาสตร์ จำนวน 308 คน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 245 คน และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 163 คน

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้สูตรคำนวณของยามาเน (Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ร้อยละ 5 ซึ่งคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำได้ 308 คน อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและเพียงพอต่อการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 400 คน

เนื่องจากข้อจำกัดในการเข้าถึงกรอบประชากร (Sampling frame) ที่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-probability sampling) ในรูปแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดโควตา (Quota sampling) ผู้วิจัยได้กำหนดโควตาของกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของจำนวนนักศึกษาในแต่ละคณะ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีโครงสร้างใกล้เคียงกับประชากรในมิติของคณะที่สังกัด ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การกระจายประชากรและโควตากลุ่มตัวอย่างตามคณะ

คณะ	จำนวนนักศึกษา	คิดเป็นร้อยละ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
วิทยาการจัดการ	620 คน	46.41	186 คน
ครุศาสตร์	308 คน	23.05	92 คน
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	245 คน	18.34	73 คน
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	163 คน	12.20	49 คน
จำนวนรวม	1,336 คน	100.00	400 คน

ขั้นตอนที่ 2 การเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenience sampling) ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาในแต่ละคณะตามโควตาที่กำหนดไว้ จากนักศึกษาที่สามารถเข้าถึงได้และสมัครใจที่จะเข้าร่วมในการตอบแบบสอบถาม ณ สถานที่และช่วงเวลาต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย ระหว่างวันที่ 1-31 เดือนมกราคม พ.ศ. 2568 จนกระทั่งได้จำนวนตัวอย่างครบตามโควตาของแต่ละคณะ

ข้อจำกัดของการวิจัย (Limitations of the study)

ผู้วิจัยตระหนักถึงข้อจำกัดบางประการในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ซึ่งควรนำมาพิจารณาประกอบการตีความผลการวิจัย ดังนี้

ข้อจำกัดด้านการอ้างอิงผล (Generalizability) เนื่องจากงานวิจัยนี้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-probability sampling) โดยเฉพาะการเลือกตัวอย่างแบบโควตาและตามความสะดวก ทำให้หน่วยตัวอย่างแต่ละหน่วยในประชากรไม่มีโอกาสถูกเลือกอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้น ผลการวิจัยที่ได้จึงเป็นข้อค้นพบที่สะท้อนลักษณะของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนที่เข้าร่วมการวิจัยเท่านั้น การนำผลการวิจัยไปอ้างอิงหรือสรุปเป็นภาพรวมของนักศึกษาทั้งหมดของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ จึงต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง

ข้อจำกัดด้านตัวแปรที่ศึกษา งานวิจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาปัจจัย 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านการเรียนการสอน และด้านครอบครัว ซึ่งอาจยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ เช่น ปัจจัยเชิงจิตวิทยาส่วนบุคคล ความเชื่อมั่นในตนเอง บุคลิกภาพ หรือประสบการณ์การเรียนรู้ในอดีต ซึ่งงานวิจัยนี้ยังไม่ได้ครอบคลุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยมีขั้นตอน ดังนี้

- 1) ศึกษาค้นคว้าจากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างเครื่องมือสำหรับการทำวิจัย โดยประยุกต์ใช้จากแนวคิด Foreign Language Classroom Anxiety Scale (FLCAS) ของ Horwitz & Cope (บุษยา สันติกาญจน์, 2563, น. 15)
- 2) ศึกษารูปแบบ วิธีการสร้าง กำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาแบบสอบถามที่จะใช้ในการศึกษา เพื่อให้มีความครอบคลุมตามวัตถุประสงค์
- 3) ดำเนินการสร้างแบบสอบถามและกำหนดเกณฑ์การวัดและแปลผลตามหลักวิธีการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม = ลักษณะแบบปลายปิดและปลายเปิด ประเมินมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ซึ่งแบ่งโครงสร้างของแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ปัจจัยทางประชากรศาสตร์และปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยคำถามแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา และคณะที่ศึกษา

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีต่อการฝึกทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยคำถามที่มีลักษณะแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับเกี่ยวกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลการฝึกทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และปัจจัยด้านครอบครัว จำนวน 27 ข้อ

ส่วนที่ 3 ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยคำถามที่มีลักษณะแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับเกี่ยวกับความวิตกกังวลหรือพฤติกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 15 ข้อ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

สำหรับการออกแบบและการทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือวิจัย มีกระบวนการดังนี้

- 1) ศึกษาค้นคว้าจากวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนทบทวนแนวคิดทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อนำประเด็นมาประกอบการสร้างกรอบแนวคิดวิจัย

- 2) ดำเนินการการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้วิจัยใช้การตรวจสอบแบบสอบถามโดยการสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบด้านความถูกต้องของเนื้อหาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ในและนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์พิจารณา คือ

เห็นว่าสอดคล้อง ให้คะแนน +1

ไม่แน่ใจ ให้คะแนน 0

เห็นว่าไม่สอดคล้อง ให้คะแนน -1

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบสอบถามใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) คำนวณค่าตามสูตร (ณัฐวัฒน์ คณารักษ์สมบัติ, 2566, น. 36)

จากนั้นนำข้อมูลที่รวบรวมความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านดังกล่าว มาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าระหว่าง 0.60 - 1.00 และแก้ไขปรับปรุงรายละเอียดของคำถามตามที่คุณผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำ เพื่อให้มีความชัดเจนสามารถสื่อความได้ง่าย

3) แบบสอบถามไปทดลองใช้ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้จริง โดยทำการทดสอบแบบสอบถามกับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาความเที่ยงหรือความเชื่อมั่น (Reliability) ของคำถาม และคำตอบในแบบสอบถาม ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ผลลัพธ์ดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยทางประชากรศาสตร์และปัจจัยส่วนบุคคล มีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ .78

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ .77

ส่วนที่ 3 ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ .80

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง 400 คน นำมาวิเคราะห์ประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สำหรับคำนวณค่าทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้กำหนดไว้ที่ระดับ .05 โดยเสนอผลการศึกษาโดยเสนอข้อมูลเชิงพรรณนาแสดงค่าของข้อมูลส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1) การวิเคราะห์ปัจจัยทางประชากรศาสตร์เกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม ทำการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

2) การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาความสำคัญกับการปฏิบัติหรือความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษแต่ละด้าน ทั้งนี้การกำหนดคะแนนความสำคัญในการพิจารณา โดยแบ่งเป็น 5 ระดับตามแนวทางของลิเกิร์ต (Likert type scale) ดังนี้

น้อยที่สุด ค่าคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน

น้อย ค่าคะแนนเท่ากับ 2 คะแนน

ปานกลาง ค่าคะแนนเท่ากับ 3 คะแนน

มาก ค่าคะแนนเท่ากับ 4 คะแนน

มากที่สุด ค่าคะแนนเท่ากับ 5 คะแนน

ส่วนเกณฑ์การแปลความหมาย ใช้เกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.51 – 5.00 หมายความว่า มีการปฏิบัติหรือเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.51 – 4.50 หมายความว่า มีการปฏิบัติหรือเห็นด้วยในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.50 หมายความว่า มีการปฏิบัติหรือเห็นด้วยในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.50 หมายความว่า มีการปฏิบัติหรือเห็นด้วยในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.50 หมายความว่า มีการปฏิบัติหรือเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

โดยการคำนวณหาค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation : SD) สำหรับการวัดปัจจัยที่ส่งผลต่อการฝึกทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และปัจจัยด้านครอบครัว

3) การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในภาพรวม โดยผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาความสำคัญกับความวิตกกังวล/พฤติกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งนี้การกำหนดคะแนนความสำคัญในการพิจารณา โดยแบ่งเป็น 5 ระดับตามแนวทางของลิเกิร์ต ดังนี้

ไม่เป็นเลย	ค่าคะแนนเท่ากับ	1	คะแนน
เป็นบางครั้ง	ค่าคะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
มีบ้าง	ค่าคะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
บ่อยครั้ง	ค่าคะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
ทุกครั้ง	ค่าคะแนนเท่ากับ	5	คะแนน

ส่วนเกณฑ์การแปลความหมาย ใช้เกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความวิตกกังวลในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความวิตกกังวลในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความวิตกกังวลในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความวิตกกังวลในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความวิตกกังวลในระดับน้อยที่สุด

4) สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ได้ใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression: MLR) ทั้งนี้ ก่อนการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ (Statistical assumptions) เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลมีความเหมาะสมกับการวิเคราะห์ด้วยวิธีดังกล่าว ซึ่งประกอบด้วย การตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม การตรวจสอบการแจกแจงของค่าความคลาดเคลื่อน (Residuals) ว่ามีการแจกแจงใกล้เคียงโค้งปกติ การตรวจสอบความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนว่ามีลักษณะคงที่ (Homoscedasticity) และการตรวจสอบภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) ระหว่างตัวแปรอิสระ โดยพบว่าค่าสถิติ Variance Inflation Factor (VIF) อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ($VIF < 10$) ซึ่งบ่งชี้ว่าข้อมูลมีคุณสมบัติสอดคล้องกับข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ ในปีการศึกษา 2567 ระหว่างวันที่ 1-31 เดือนมกราคม พ.ศ. 2568 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย 214 คน คิดเป็นร้อยละ 53.50 และเพศหญิง 186 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50 เมื่อพิจารณาตามชั้นเรียน ผลเรียงตามลำดับ ดังนี้ เรียนชั้นปีที่ 1 จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 53.25 รองลงมา ได้แก่ เรียนชั้นปีที่ 3 จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 เรียนชั้นปีที่ 2 จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.25 เรียนชั้นปีที่ 5 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 และเรียนชั้นปีที่ 4 มีน้อยที่สุด จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 เรียนคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 43.25 เรียนคณะครุศาสตร์

จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 เรียนคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.00 และเรียนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 ตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ ผู้วิจัยได้จำแนกปัจจัยทั้งสิ้น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และปัจจัยด้านครอบครัว ผลการตอบแบบสอบถามมีดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ

ปัจจัยด้านผู้เรียน	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ข้าพเจ้าชอบและหาโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ	1.54	0.89	น้อย
2. ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์และฟังเพลงเป็นภาษาอังกฤษ	2.87	0.72	ปานกลาง
3. ข้าพเจ้าชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ ด้วยตนเอง	1.33	0.71	น้อยที่สุด
4. ในการเรียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้าชอบทักษะการพูดมากที่สุด	2.21	0.82	น้อย
5. ข้าพเจ้าพยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส	1.18	0.81	น้อยที่สุด
6. ข้าพเจ้ากล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์	0.77	0.87	น้อยที่สุด
7. ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษ	1.98	0.74	น้อย
8. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด	1.64	0.76	น้อย
9. ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่าง ๆ เช่น กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ชมรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น	0.53	0.82	น้อยที่สุด
10. ข้าพเจ้าได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติ	1.97	0.77	น้อย
11. ข้าพเจ้ามีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	2.72	0.75	ปานกลาง
12. ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ขณะที่พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	0.47	0.81	น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.60	0.79	น้อย

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับ น้อย มีค่าเฉลี่ย 1.60 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79 และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์รายข้อพบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ 3 อันดับแรก เรียงจากมากไปน้อย คือ ข้อ 2 ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์และฟังเพลงเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 2.87 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.72 แปลผลอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ ข้อ 11 ข้าพเจ้ามีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย 2.72 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 แปลผลอยู่ในระดับปานกลาง อันดับ 3 คือ ข้อ 7 ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 1.98 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74 แปลผลอยู่ในระดับน้อย ข้อคำถามส่วนมากแปลผลอยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านการเรียนการสอน

ปัจจัยด้านการเรียนการสอน	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
13. อาจารย์เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษจากสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย	1.62	0.91	น้อย
14. กิจกรรมการเรียนกระตุ้นให้ข้าพเจ้ามีโอกาสพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน	1.81	0.72	น้อย
15. มีการจัดกิจกรรมนอกสถานที่เพื่อให้ข้าพเจ้ามีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ	1.02	0.78	น้อยที่สุด
16. ข้าพเจ้าได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่ใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ของข้าพเจ้า	2.47	0.81	น้อย
17. อาจารย์พูดกับนักศึกษาเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและชัดเจน	1.97	0.83	น้อย
18. อาจารย์ซักถามนักศึกษาอย่างทั่วถึง	0.98	0.72	น้อยที่สุด
19. อาจารย์ชมเชยเมื่อข้าพเจ้าตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง	2.96	0.84	ปานกลาง
20. อาจารย์สังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมของข้าพเจ้าที่แสดงออกหน้าชั้นเรียน ในขณะที่นักศึกษา กำลังพูดภาษาอังกฤษ เช่น การประหม่า เสียใจ	2.78	0.87	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.95	0.81	น้อย

ผลการศึกษาในตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 1.95 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.81 เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์รายข้อพบว่า ปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ มากที่สุด คือ ข้อ 19 อาจารย์ชมเชยเมื่อข้าพเจ้าตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง มีค่าเฉลี่ย 2.96 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.84 แปลผลอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ ข้อ 20 อาจารย์สังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมของข้าพเจ้าที่แสดงออกหน้าชั้นเรียน ในขณะที่กำลังพูดภาษาอังกฤษ เช่น อาการประหม่า เสียใจ มีค่าเฉลี่ย 2.78 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.87 แปลผลอยู่ในระดับปานกลาง อันดับ 3 คือ ข้อ 16 ข้าพเจ้าได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่ใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ของข้าพเจ้า มีค่าเฉลี่ย 2.47 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.81 แปลผลอยู่ในระดับน้อย โดยข้อคำถามส่วนมากแปลผลอยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ

ปัจจัยด้านครอบครัว	ระดับการปฏิบัติ / ความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
21. ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ และความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ	0.73	0.74	น้อยที่สุด
22. ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมของชมรมหรือเข้าค่ายภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะทางภาษา	1.23	0.73	น้อยที่สุด
23. ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าสอบชิงทุนแลกเปลี่ยนที่ต่างประเทศเพื่อให้มีโอกาสได้ใช้ทักษะทางภาษาในสถานการณ์จริง	1.21	0.85	น้อยที่สุด
24. ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนชาวต่างชาติ	2.02	0.84	น้อย
25. ผู้ปกครองชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษได้	1.41	0.92	น้อยที่สุด
26. สมาชิกในครอบครัวของข้าพเจ้ามักสนทนาเป็นภาษาอังกฤษกับข้าพเจ้า	0.45	0.75	น้อยที่สุด
27. สมาชิกในครอบครัวของข้าพเจ้ามักสนับสนุนให้ใช้สื่อเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว เช่น ร้องเพลง ดูภาพยนตร์	1.67	0.89	น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.25	0.82	น้อยที่สุด

ปัจจัยด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.25 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.82 ดังแสดงในตารางที่ 4 ทั้งนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์รายข้อพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการมากที่สุด คือ ข้อ 24 ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ย 2.02 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.84 แปลผลอยู่ในระดับน้อย รองลงมา คือ ข้อ 27 สมาชิกในครอบครัวของข้าพเจ้ามักสนับสนุนให้ใช้สื่อเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว เช่น ร้องเพลง ดูภาพยนตร์ มีค่าเฉลี่ย 1.67 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 แปลผลอยู่ในระดับน้อย อันดับ 3 คือ ข้อ 25 ผู้ปกครองชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษได้ มีค่าเฉลี่ย 1.41 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.92 แปลผลอยู่ในระดับน้อยที่สุด และพบว่าข้อคำถามส่วนมากแปลผลอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ ผู้วิจัยได้สอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาเพื่อวัดระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแบบสอบถาม สามารถนำมาสรุปได้ ดังแสดงในตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

ความคิดเห็นของนักศึกษา	ระดับความวิตกกังวล		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ข้าพเจ้าเกรงว่าผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	4.89	0.98	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์	4.12	0.71	มาก
3. ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้เริ่มคุยก่อน	4.37	0.76	มาก
4. ข้าพเจ้ารู้สึกเขินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติหรือคนไทย	4.87	0.74	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้ารู้สึกอายสำหรับการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง	4.11	0.84	มาก
6. ข้าพเจ้าเกรงว่าจะสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	3.12	0.86	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้ามักวิตกกังวลว่านักศึกษาคนอื่นพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า	2.23	0.89	น้อย
8. ข้าพเจ้าเกรงว่าอาจารย์ชาวต่างชาติจะฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าสื่อสาร	3.88	0.81	มาก
9. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พร้อมเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า	3.48	0.86	ปานกลาง
10. ข้าพเจ้าเกรงว่าเพื่อนในห้องเรียนจะหัวเราะเยาะ เมื่อข้าพเจ้าพูดผิด	4.65	0.71	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้ารู้สึกอายที่จะอาสาตอบคำถามในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ	4.39	0.76	มาก
12. เมื่ออาจารย์ให้ทำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด ข้าพเจ้ารู้สึกไม่อยากเข้าชั้นเรียน	2.21	0.91	น้อย
13. ข้าพเจ้าเลียงวงสนทนาที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ	3.11	0.76	ปานกลาง
14. ข้าพเจ้ากลัวว่าอาจารย์จะแก้ไขข้อผิดพลาดทุกอย่างที่พูดออกไป	3.15	0.96	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.75	0.82	มาก

ผลการวิเคราะห์ในตารางข้างต้น พบว่า ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.75 และค่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.82 เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์รายข้อพบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ ที่มีผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มากที่สุด คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าเกรงว่าผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด มีค่าเฉลี่ย 4.89 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.98 แปลผลอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ข้อ 4 ข้าพเจ้ารู้สึกเขินอาย เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ หรือแม้กระทั่งคนไทยด้วยกัน มีค่าเฉลี่ย 4.87 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74 แปลผลอยู่ในระดับมากที่สุด อันดับ 3 คือ ข้อ 10 ข้าพเจ้าเกรงว่าเพื่อนในห้องเรียนจะหัวเราะเยาะ เมื่อข้าพเจ้าพูดผิด มีค่าเฉลี่ย 4.65 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71 แปลผลอยู่ในระดับมากที่สุด โดยพบว่าข้อคำถามส่วนมาก แปลผลอยู่ในระดับมาก

การทดสอบสมมติฐาน มีปัจจัยอย่างน้อย 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ วิเคราะห์ถดถอยของความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ตารางที่ 6 สรุปผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่พยากรณ์ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย (M)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	การแปลผล
ปัจจัยสนับสนุน (ตัวแปรอิสระ)			
ปัจจัยด้านผู้เรียน	1.60	0.79	น้อย
ปัจจัยด้านการเรียนการสอน	1.95	0.81	น้อย
ปัจจัยด้านครอบครัว	1.25	0.82	น้อยที่สุด
ตัวแปรตาม			
ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ	3.75	0.82	มาก

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นประเด็นสำคัญของการวิจัยอย่างชัดเจน กล่าวคือ ในขณะที่ปัจจัยสนับสนุนทั้งสามด้าน ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านการเรียนการสอน และด้านครอบครัว ล้วนอยู่ในระดับ “น้อย” ถึง “น้อยที่สุด” แต่ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลับอยู่ในระดับ “มาก” ความไม่สอดคล้องกันนี้เป็นแกนหลักที่จะนำไปสู่การอภิปรายผลในเชิงลึกต่อไป

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยสนับสนุน 3 ด้าน พบว่า

ปัจจัยด้านผู้เรียน โดยรวมอยู่ในระดับ น้อย ($\bar{X}=1.60$, S.D.=0.79) แม้ว่านักศึกษาจะชอบดูภาพยนตร์และฟังเพลงภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.87$) และมีโอกาสพูดในชั้นเรียนบ้าง ($\bar{X}=2.72$) แต่ในด้านอื่น ๆ เช่น ความพยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส ($\bar{X}=1.18$) หรือความรู้สึกมั่นใจในทักษะของตนเอง ($\bar{X}=0.47$) กลับอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับ น้อย ($\bar{X}=1.95$, S.D.=0.81) นักศึกษารับรู้ว่าการเรียนการสอนมีประโยชน์เมื่อตอบคำถามถูกต้อง ($\bar{X}=2.96$) และสังเกตพฤติกรรมความประหม่า ($\bar{X}=2.78$) ในระดับปานกลาง แต่การเปิดโอกาสให้ฝึกพูดจากสื่อที่หลากหลาย ($\bar{X}=1.62$) หรือการจัดกิจกรรมนอกสถานที่ ($\bar{X}=1.02$) อยู่ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านครอบครัว โดยรวมอยู่ในระดับ น้อยที่สุด ($\bar{X}=1.25$, S.D.=0.82) การสนับสนุนจากครอบครัวอยู่ในระดับต่ำในทุกมิติ เช่น การแนะนำให้เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=0.73$) หรือการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษในครอบครัว ($\bar{X}=0.45$)

การวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์พบว่า ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.75$, S.D.=0.82) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่นักศึกษามีความวิตกกังวลสูงสุดล้วนเกี่ยวข้องกับมิติทางสังคมและจิตวิทยา ดังนี้

- ข้าพเจ้าเกรงว่าผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ($\bar{X}=4.89$, ระดับมากที่สุด)

- ข้าพเจ้ารู้สึกเงินอายุเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติหรือคนไทย ($\bar{X}=4.87$, ระดับมากที่สุด)
- ข้าพเจ้าเกรงว่าเพื่อนในห้องเรียนจะหัวเราะเยาะ เมื่อข้าพเจ้าพูดผิด ($\bar{X}=4.65$, ระดับมากที่สุด)

ตารางที่ 7 สรุปผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่พยากรณ์ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ (วิธี Stepwise)

ตัวพยากรณ์ (ค่าคงที่)	B	SE B	β	t	p
	3.761	0.115		32.704	<.001
1. ความชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	-0.116	0.037	-0.151	-3.113	.002**
2. อาจารย์ใช้คำถามเหมาะสมกับความรู้	-0.144	0.045	-0.168	-3.178	.002**
3. สมาชิกในครอบครัวสนับสนุนให้ใช้สื่อภาษาอังกฤษ	-0.101	0.046	-0.112	-2.174	.030*
ภาพรวมโมเดล					
R ²	.050				
Adjusted R ²	.043				
F(3, 396)	7.108				<.001

หมายเหตุ B = สัมประสิทธิ์การถดถอยที่ไม่ปรับมาตรฐาน SE B = ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ B
 β = สัมประสิทธิ์การถดถอยที่ปรับมาตรฐาน $p < .05$, * $p < .01$

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณด้วยวิธี Stepwise ดังแสดงในตารางที่ 7 พบว่ามีตัวแปร 3 ตัวที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยทั้งหมดเป็นความสัมพันธ์เชิงลบ ซึ่งหมายความว่าเมื่อค่าของปัจจัยเหล่านี้สูงขึ้น ระดับความวิตกกังวลมีแนวโน้มที่จะลดลง 3 อย่างใดก็ตาม ประเด็นที่สำคัญที่สุดจากตารางนี้คือค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) ซึ่งมีค่าเพียง .050 หมายความว่าปัจจัยที่มีนัยสำคัญทั้งสามตัวนี้สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของความวิตกกังวลได้เพียงร้อยละ 5 เท่านั้น ค่าอำนาจการพยากรณ์ที่ต่ำนี้ไม่ได้หมายความว่าการศึกษาวิจัยล้มเหลว แต่เป็นหลักฐานเชิงปริมาณชิ้นสำคัญที่บ่งชี้ว่าปัจจัยภายนอกที่วัดผลในงานวิจัยนี้ (เช่น การสอนของอาจารย์ การสนับสนุนจากครอบครัว) ไม่ใช่ตัวแปรหลักที่อธิบายปรากฏการณ์ความวิตกกังวลของนักศึกษาในกลุ่มนี้ได้ แสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลส่วนใหญ่ที่เหลืออีกร้อยละ 95 อาจจะสามารถอธิบายได้โดยปัจจัยอื่นที่ทรงพลังกว่า ซึ่งงานวิจัยนี้ยังไม่ได้ทำการวัดผลโดยตรง

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อค้นพบที่น่าสนใจและท้าทายความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยประเด็นสำคัญที่สุดที่ควรนำมาอภิปราย คือ ความขัดแย้งที่ปรากฏขึ้นระหว่างระดับของปัจจัยสนับสนุนที่อยู่ในระดับต่ำ กับระดับความวิตกกังวลที่อยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านผู้เรียน ($\bar{X}=1.60$) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ($\bar{X}=1.95$) และปัจจัยด้านครอบครัว ($\bar{X}=1.25$) ล้วนอยู่ในระดับน้อย ถึง น้อยที่สุด แต่ในทางกลับกัน ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ

นักศึกษากลัวยังอยู่ในระดับ "มาก" ($\bar{X}=3.75$) ความขัดแย้งนี้ไม่ได้เป็นข้อผิดพลาดของข้อมูล แต่เป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับธรรมชาติของความวิตกกังวลในกลุ่มตัวอย่างนี้

1. ความโดดเด่นของปัจจัยทางจิตวิทยาภายใน (Internal psychological factors)

ความขัดแย้งดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มนี้อาจไม่ได้ถูกขับเคลื่อนโดยปัจจัยแวดล้อมภายนอก เช่น รูปแบบการสอนหรือการสนับสนุนจากครอบครัว เป็นหลัก แต่มีรากฐานมาจากปัจจัยทางจิตวิทยาภายในที่ทรงพลัง เมื่อพิจารณารายการคำถามที่ได้คะแนนสูงสุดในด้านความวิตกกังวล จะพบว่าล้วนเป็นเรื่องของสภาวะภายในใจตนเอง ได้แก่ ข้าพเจ้าเกรงว่าผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ($\bar{X}=4.89$) ข้าพเจ้ารู้สึกเขินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=4.87$) และข้าพเจ้าเกรงว่าเพื่อนในห้องเรียนจะหัวเราะเยาะ เมื่อข้าพเจ้าพูดผิด ($\bar{X}=4.65$)

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องอย่างยิ่งกับองค์ประกอบหลักของทฤษฎีความวิตกกังวลในภาษาต่างประเทศ (FLA) ของ Horwitz et al., (1986) ซึ่งระบุว่าความวิตกกังวลประกอบด้วย 1) ความวิตกกังวลในการสื่อสาร คือความกลัวว่าจะสื่อสารไม่สำเร็จ และ 2) ความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ คือความหวาดหวั่นต่อสายตาดู การตัดสิน หรือการเยาะเย้ยจากผู้อื่น ข้อมูลจากการวิจัยชี้ชัดว่านักศึกษากำลังเผชิญกับความกลัวและความไม่มั่นคงจากภายในจิตใจตนเองเป็นหลัก ดังนั้น แม้ว่าปัจจัยสนับสนุนภายนอกจะอยู่ในระดับต่ำ แต่มันอาจไม่ใช่สาเหตุโดยตรงของความวิตกกังวลที่สูงลิ่ว แต่เป็นเพียงสภาวะแวดล้อมที่ไม่ได้ช่วยบรรเทาความกลัวภายในที่มีอยู่แล้วให้ลดลงได้

2. การอธิบายอำนาจการพยากรณ์ที่ต่ำ ($R^2=.050$) และสมมติฐานเรื่องตัวแปรที่ขาดหายไป (Omitted variable hypothesis)

ประเด็นข้างต้นได้รับการสนับสนุนเพิ่มเติมจากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณที่พบว่า ปัจจัยทั้งสามด้านที่ศึกษาสามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของความวิตกกังวลได้เพียงร้อยละ 5 ($R^2=.050$) ค่า R^2 ที่ต่ำนี้เป็นเครื่องยืนยันเชิงสถิติว่าตัวแปรส่วนใหญ่ที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล (อีกร้อยละ 95) ยังไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาในโมเดลการวิจัยนี้

เมื่อประกอบกับข้อค้นพบเรื่องความโดดเด่นของปัจจัยภายใน จึงสามารถตั้งสมมติฐานได้ว่า ตัวแปรที่ขาดหายไปเหล่านั้นคือ ตัวแปรเชิงจิตวิทยาส่วนบุคคล ซึ่งวรรณกรรมในสาขานี้ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญอย่างต่อเนื่อง เช่น ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ความสมบูรณ์แบบนิยาม บุคลิกภาพแบบวิตกกังวลเป็นทุนเดิม และประสบการณ์เชิงลบกับการเรียนภาษาในอดีต ปัจจัยเหล่านี้เป็นตัวขับเคลื่อนภายในที่สามารถสร้างและคงระดับความวิตกกังวลไว้ในระดับสูงได้ แม้ในสภาวะที่ไม่มีแรงกดดันจากภายนอกที่ชัดเจน

ดังนั้น ข้อเสนอแนะเชิงสังเคราะห์ของงานวิจัยนี้จึงไม่ใช่แค่การรายงานระดับปัจจัยและความวิตกกังวล แต่เป็นการเสนอข้อค้นพบที่ลึกซึ้งกว่านั้นว่า สำหรับนักศึกษากลุ่มนี้ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเป็นปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาที่ยังรากลึกภายในตัวบุคคล ซึ่งอาจมีความเป็นอิสระค่อนข้างสูงจากปัจจัยสนับสนุนด้านการเรียนการสอนและครอบครัวที่วัดผลได้ในงานวิจัยนี้ ข้อค้นพบนี้มีนัยสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอน โดยชี้ว่าการปรับปรุงวิธีการสอนหรือการส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ แต่จำเป็นต้องมีมาตรการที่มุ่งเน้นการเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางจิตใจโดยตรง เช่น การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง การปรับทัศนคติต่อความผิดพลาด และการให้คำปรึกษาเพื่อจัดการกับความกลัวภายในใจของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่ชี้ให้เห็นว่าความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามีรากฐานมาจากปัจจัยทางจิตวิทยาภายในเป็นสำคัญ ในขณะที่ปัจจัยสนับสนุนภายนอกที่ศึกษามีอิทธิพลค่อนข้างจำกัด ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้และเพื่อการทำวิจัยในอนาคต ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. เปลี่ยนจุดเน้นจากการปรับวิธีการสอนสู่การสร้างห้องเรียนที่ปลอดภัยทางจิตใจ (Psychologically safe classroom) แม้การใช้สื่อที่น่าสนใจหรือการจัดกิจกรรมที่หลากหลายยังคงเป็นสิ่งที่ดี แต่ข้อค้นพบชี้ว่าสิ่งสำคัญกว่าคือการลดความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ อาจารย์ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศที่นักศึกษารู้สึกปลอดภัยที่จะทำผิดพลาด โดยอาจใช้วิธีการ เช่น

การปรับกรอบความคิดเรื่องความผิดพลาด (Reframing errors) สื่อสารอย่างชัดเจนว่าความผิดพลาดในการใช้ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ไม่ใช่ความล้มเหลว

การให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก (Constructive feedback) เน้นการชื่นชมความพยายามในการสื่อสารก่อน แล้วจึงค่อยให้คำแนะนำเพื่อการพัฒนา แทนการแก้ไขทุกข้อผิดพลาดทันที

การส่งเสริมการสนับสนุนจากเพื่อน (Peer support) ออกแบบกิจกรรมกลุ่มที่เน้นการช่วยเหลือกันมากกว่าการแข่งขัน เพื่อลดความกลัวที่จะถูกเพื่อนหัวเราะเยาะ

2. ใช้มาตรการเชิงรุกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางจิตใจโดยตรง เนื่องจากปัญหาเกิดจากปัจจัยภายใน สถาบันการศึกษาควรพิจารณาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มุ่งเป้าไปยังการพัฒนาจิตใจโดยตรง เช่น

จัดอบรมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ในหัวข้อต่าง ๆ เช่น การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง เทคนิคการจัดการความวิตกกังวล (Anxiety management techniques) เช่น การฝึกสติ (Mindfulness) หรือการใช้ความคิดเชิงบวก (Positive self-talk)

การให้คำปรึกษา จัดช่องทางให้นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูงสามารถเข้าถึงการให้คำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาตัวแปรเชิงจิตวิทยาที่ขาดหายไป งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของปัจจัยภายใน แต่ยังไม่ได้ทำการวัดผลโดยตรง งานวิจัยในอนาคตควรออกแบบการศึกษาเชิงปริมาณที่มุ่งวัดตัวแปรเหล่านี้โดยเฉพาะ เช่น ระดับความเชื่อมั่นในตนเอง ความสมบูรณ์แบบนิยาม และความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ เพื่อสร้างโมเดลพยากรณ์ที่มีค่า R^2 สูงขึ้นและเข้าใจกลไกของปัญหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อความเข้าใจเชิงลึก ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) หรือการจัดกลุ่มสนทนา (Focus group) กับนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูง เพื่อสำรวจที่มาของความเชื่อและความกลัวเหล่านั้นอย่างละเอียด ซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่การวิจัยเชิงปริมาณอาจเข้าไม่ถึง

3. พัฒนารูปแบบการสอนและประเมินผล (Intervention research) ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับข้อเสนอแนะข้างต้น เช่น การสอนที่เน้นสร้างความปลอดภัยทางจิตใจ จากนั้นทำการประเมินผลอย่างเป็นระบบ เพื่อศึกษาว่ารูปแบบดังกล่าวสามารถลดระดับความวิตกกังวลและพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาได้จริงหรือไม่

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ ได้รับการสนับสนุนจากงบประมาณรายได้ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐวัฒน์ คณารักษ์สมบัติ. (2566). *บทบาทและอิทธิพลของสื่อโฆษณาผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพที่มีต่อผู้สูงอายุในจังหวัดสมุทรปราการ* (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- บุษยา สันติกาญจน์. (2563). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปี 1. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์*, 6(1), 13-25.
- Horwitz, E. K., Horwitz, M. B., & Cope, J. A. (1986). Foreign language classroom anxiety. *The Modern Language Journal*, 70(2), 125–132.